

Гърсачи на талисмани

ПОДАРЪК
талисман мида!

Отмъщението на дракона

Ейми Трий

Илюстрации Гуен Милард

enthusiast

ЕЙМИ ТРИЙ ОТМЪЩЕНИЕТО НА ДРАКОНА

Превод: Александра Калугерова

chitanka.info

Кралицата на Каризма е загубила гривната си и тринадесетте магически сребърни талисмана на нея. Но Сезам Браун ще ги открие! Вие също можете да станете търсачи на талисмани!!!

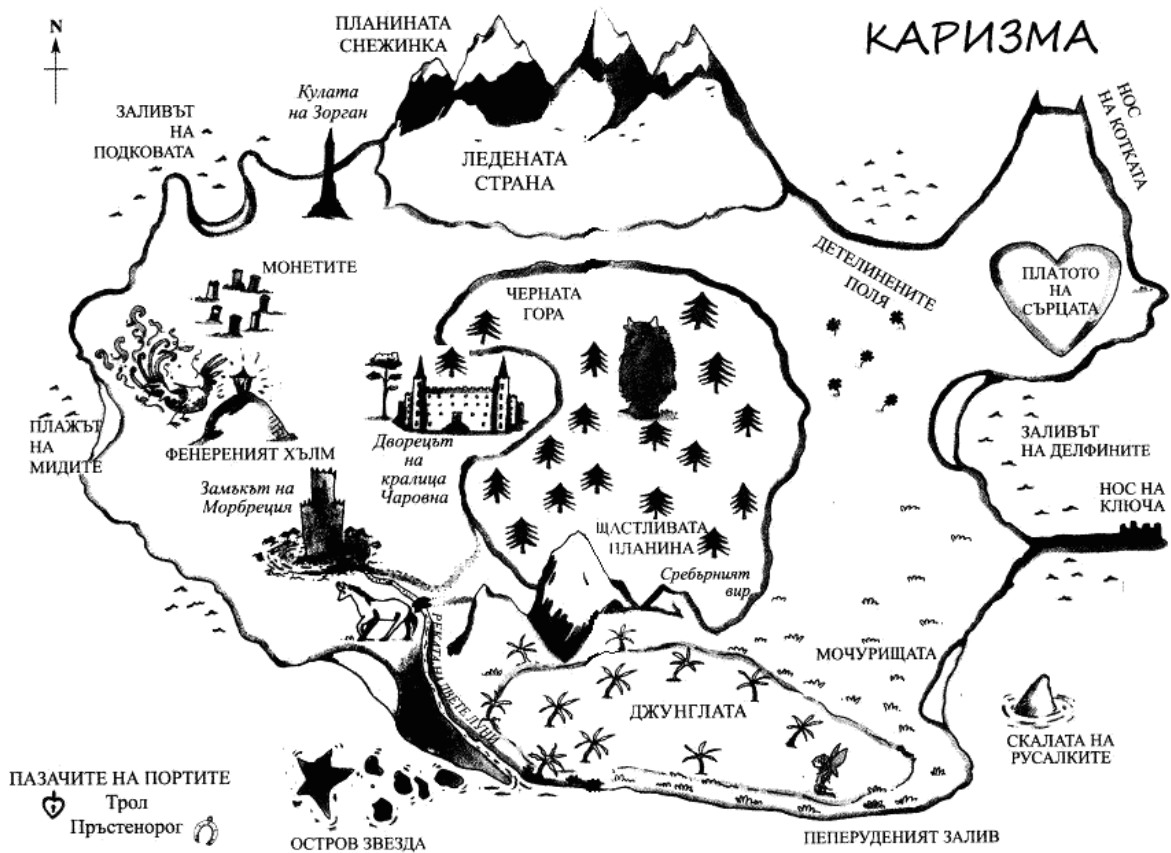
Сезам откри сърцето и подковата, но липсват още единайсет талисмана от гривната на кралица Чаровна. В тази история Сезам и Мади се изправят срещу огнедишащи дракони и срещу лошата сестра на кралицата на Каризма — принцеса Морбреция, която иска поредния талисман — мидата — за себе си.

Ще успеят ли и този път момичетата да отнесат талисмана на сигурно място в Чуждия свят?

На Том, с любов.

Е. Т.

ПРОЛОГ

ТРИНАЙСЕТТЕ ТАЛИСМАНА НА КАРИЗМА

Чаровна стана кралица на Каризма и мъдрата и красива Сребърна фея ѝ даде ценен дар — гривна. На нея висяха тринайсет сребърни талисмана.

Така повеляваше законът на Каризма. Щом дойдеше нов владетел на власт, Сребърната фея изработваше специален подарък, който да му помогне да се грижи за наследения свят. И този път това беше гривна. Жената обясни на кралица Чаровна, че бижутото е магическо, защото може да управлява природните сили и да пази всичко в хармония. Кралицата трябваше да се грижи за гривната.

Докато кралица Чаровна — и единствено кралица Чаровна — притежаваше талисманите, всичко щеше да бъде наред.

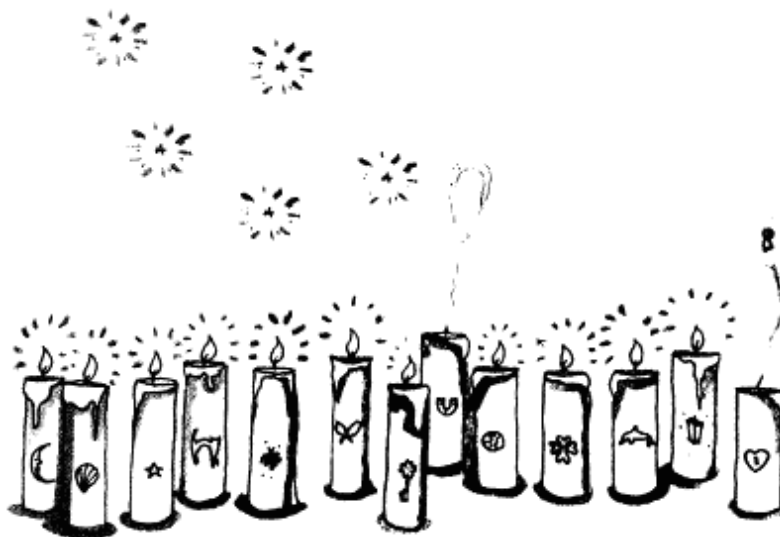
И така беше, докато гривната не бе открадната от един паяк и не попадна в ръцете на магьосника Зорган.

И настъпи хаос!

* * *

Сребърната фея бе прекъснала важната си работа в работилницата, за да наглежда тринайсетте магически свещи. Две от тях бяха изгаснали, а останалите единайсет продължаваха да светят. Всяка от тях бе символ на надеждата, че талисманът, за който гори, ще бъде намерен.

Дали търсачките на талисмани щяха да дойдат отново, за да продължат мисията си? Сребърната фея се усмихна и се върна към работата си.

Сезам Браун щеше да се завърне, в това тя беше абсолютно сигурна!

ПЪРВА ГЛАВА

Работилницата на Сребърната фея се намиреше в подножието на Щастливата планина, недалеч от Сребърния вир. Вътре имаше цяла колекция от интересни предмети — резби, скулптури и орнаменти, които провокираха въображението ѝ и ѝ помагаха да твори. Точно тук някога тя извая магическата гривна с талисманите. Навсякъде се усещаше сладката миризма на мистика^[1] от ароматните сухи клечки, които внасяха в работилницата ѝ усещане за спокойствие и благоденствие.

На работната ѝ маса бяха подредени инструментите, които използваше, за да оформя, вае, гравира и полира творбите си. А сред всичко това стоеше малка чашка, пълна със сребро — последните капки сребро, които бе успяла да запази от Сребърния вир.

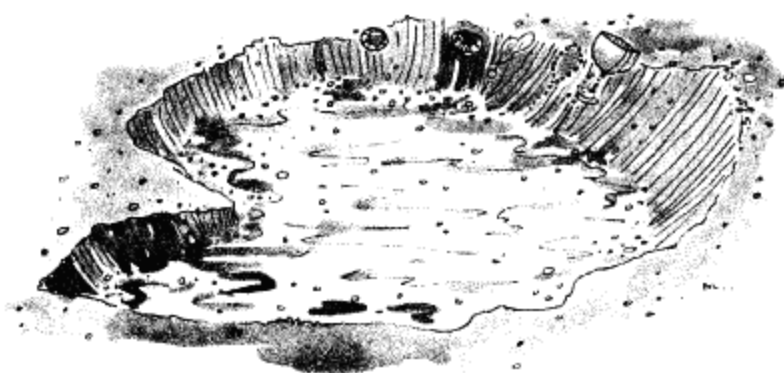
Сребърната фея беше прекарала дълги дни и нощи в майсторене на нова корона. Работеше с огромно старание, като се надяваше среброто да бъде достатъчно, за да я довърши. Тя ясно си спомняше всеки един момент от мисията си да спаси и малкото останало от Сребърния вир. Бе се случило неотдавна...

* * *

В този ден взех със себе си кралица Чаровна и отидохме до Сребърния вир. И двете останахме ужасени, когато видяхме, че среброто изчезваше с такава скорост. След като кралица Чаровна си тръгна, аз се върнах, събрах кураж и повиках духа на Агапого.

Изведнъж се появи вятър, който ме изтласка назад. Тогава се показва образът на Агапого. Изглеждаше толкова ядосана, че в началото се изплаших. После започнах да ѝ говоря бавно и нежно, за да успокоя духа ѝ.

— Има за какво да си ядосана — започнах аз. — Зорган използва магическите си сили егоистично. Ти беше принудена да пресушиш този ценен вир поради една причина. За да може той да ми отмъсти.

При споменаването на Зорган, Агапого изсумтя и във въздуха се разнесе гореща струя.

— Зорган е виновен за безразсъдната загуба на среброто. Но трябва да призная, че аз, както и безброй други сребърни феи преди мен, съм използвала сребро от този вир, без дори да се замислям, че един ден то може да свърши. Приемахме го за даденост. Винаги сме си мислели, че магическият вир отново ще се пълни, колкото и сребро да вземаме от него. Постъпвахме глупаво, Агапого. Ако за последен път ми позволиш да взема от среброто, ще се поправа, обещавам. А ти ще бъдеш почетена подобаващо в Каризма.

Огромното туловище на Агапого се раздвижи зловещо, накрая тя въздъхна така, сякаш тежък товар падна от плещите ѝ.

„О, Сребърна фею, облекчават болката ми твоите мъдри слова. Занаятът ти винаги е служил на нашата кралица добра.

Нека твоето обещание развали проклятието Зорганово и ме избави от това страдание!“

Тогава Агапого изчезна, а аз останах да размишлявам над думите ѝ. После взех черпака и загребах последните капки сребро, излях ги в чаша и внимателно я занесох до работилницата си.

* * *

В момента Сребърната фея разглеждаше от всички страни завършеното си творение.

— Остана една капка сребро — каза високо тя.

Това беше част от плана ѝ. Ако успееше, всичко щеше да бъде отново наред.

— Короната на Агапого! — възкликна кралица Чаровна и започна да се любува на всеки фин детайл от сребърната диадема. — Много е красива. И си използвала блестящи рубини за очи. Перфектно.

— Благодаря, Ваше Височество — отвърна Сребърната фея, възхитена, че Чаровна бе толкова доволна от работата ѝ. — Положих голямо старание в направата ѝ. Имах само една чашка сребро. Използвах я цялата, без една-единствена капка.

— Една капка ли? — възкликна Чар. — Само си помисли! Тази една капка е всичко, което ни е останало от Сребърния вир след хиляди години изобилие. Не мога да повярвам колко безразсъдни сме били да не почетем досега Агапото за безценното ѝ наследство.

Кралицата внимателно постави короната на главата си, за да я премери.

— Прекрасна е — каза тя, — но никога не би могла да замени моята гривна с талисмани.

— Разбира се — отвърна Сребърната фея. — Нищо не може да замени магическите талисмани. Докато не ги открием, сме изложени

на опасност. Тази корона е само символ на уважението ни към Агапого.

— Дали това ще успее да успокои Агапого? — запита Чаровна.
— Дали тя ще разбере, че ти си използвала последните капки сребро за направата на предмет в нейна чест?

— Надявам се — отвърна Сребърната фея. — Може би вие ще я сложите на специално събитие?

Чаровна се замисли за момент.

— Сетих се! — отвърна тя. — Също така ще обявя нов празник — Ден на Агапого!

Сребърната фея се усмихна.

— Това е много добра идея, Ваше Височество — каза тя.

---

[1] Мистика — ароматно дърво, отглеждано в Каризма. Венчелистчетата му излъчват сладка миризма, когато се запалят. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Зорган беше доволен от себе си. Само най-силните магьосници можеха да накарат Агапого да пресуши вира.

— Проверихте вира, както наредих, нали? — изстреля въпроса към своите феи, които кръжаха наоколо.

— Да, господарю — отговори Никс. — Стигнахме до самото дъно. Там беше много, много горещо!

— Не можахме да открием никакво сребро — потвърди Дина. — Нито капка!

— Добре, добре! — каза Зорган.

Той започна да гали своя бандрал Ванда, представяйки си с огромно задоволство ужасения вид на Сребърната фея, когато откриеше, че във вира не е останало никакво сребро.

Остра болка в китката върна Зорган към реалността. Той разтри белега, който беше останал от краткия момент, в който легендарната гривна с талисмани, гривна, която никога не би могла да бъде негова, беше на ръката му! Сигурен бе, че Сребърната фея я е омагьосала, за да го изгори толкова жестоко. Сега той получи възмездие. Тънките му устни се свиха в ехидна усмивка.

— На нейните услуги! — каза той. — Но сега трябва да обърна внимание на по-неотложен въпрос. Сезам Браун.

Магьосникът знаеше всичко за последното посещение на Сезам в Каризма. Феите му бяха дали пълен отчет, но той им беше бесен, че бяха позволили на Сезам да изчезне с още един от талисманите.

— Трябва да намерим начин да не й позволяваме да идва тук — каза той на Ванда, поставяйки я внимателно на пръчката й. — Хм, имам идея...

Зорган се отправи към Звездната стая, за да се посъветва с кристалната си топка.

На слабата светлина кълбото блестеше загадъчно като луната. Зорган се вгледа в блещукащата мъгла, която се бе образувала в стаята. Дали магията работеше? Дали беше достатъчно силна, за да го отведе отвъд пределите на Каризма до Чуждия свят? Заслужаваше си да опита. В гласа му имаше нотка нетърпение, докато изричаше думите:

„Отведи ме сега през времето и пространството,
за да мога да видя лицето на търсача.
О, мистични сили, покажете ми онази, която търся —
Сезам!“

Мъглата бавно се разсея. Първоначално нищо не се появи. Но постепенно изплува картината на синьо небе и море. Изминаха няколко секунди. Зорган потропваше нервно с пръсти по кристалната топка.

— Хайде, хайде — мърмореше той.

Картината се промени. Появи се малка бяла къщичка, трептяща и изменяща се, за да пресъздаде странната форма на стаята, и изведнъж се появи усмихнатото лице на момиче. Зорган едва успяваше да съдържа вълнението си. Това трябваше да е Сезам. Той фокусира студените си черни очи върху нея.

— Верми^[1], чужденецо, ти никога няма да се върнеш тук, ти, ти, точно ти.

Зорган успяваше да се контролира. Образът нямаше да трае дълго, имаше много малко време, за да изрече заклинанието. Бързо започна да казва думите.

— Сенки и призрази, покрийте очите си — но не успя да продължи. Заслепяваща светкавица блесна в Звездната стая.

Когато Зорган се опомни от шока, погледна отново в кристалната топка, но образът на Сезам беше изчезнал. Беше се изпарил сред рядката мъгла и той не можеше да го върне отново.

Зорган беше бесен. Мъглата не се проясняваше. Сякаш друга, мощна сила беше се намесила, невидим, защитен слой беше обгърнал образа на Сезам.

— Ще намеря начин да я спра — обеща той на самия себе си. — Въпрос на време е.

---

[1] Верми — жалък червей. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Няма да виждам любимото си пони цели две седмици! — изстена Сезам. Говореше на инструкторката си по езда Джоуди Лък.

Джоуди беше открила Сезам в конюшната. Момичето беше отишло там, за да се сбoguва със Сребърн. Лятната ваканция беше започнала и тя прекара деня си в грижа за понитата.

— Разбира се! — каза Джоуди, след като си спомни за нещо, което Сезам ѝ бе споменала преди време. — Заминаваш утре, нали?

— Да — отговори Сезам. — Ще ходим в Корнуел. Лоси и Мади ще дойдат. Искане ми се и ти да можеше да дойдеш.

Джоуди се усмихна.

— Благодаря ти — отвърна тя на топлите думи на Сезам. — Но кой ще се грижи за понитата?

— Мммм — отвърна Сезам, милвайки Сребърн. — Някой трябва да се грижи за теб.

Сребърн изсумтя, сякаш разбираше думите ѝ.

— Лоси майка ти ли е? — попита Джоуди.

— Не, баба ми — отговори Сезам. — Майка ми е починала, когато съм била бебе.

— Съжалявам — отвърна Джоуди.

— Няма проблем — каза Сезам. — Попи — това е името на майка ми. Тя е починала при автомобилна катастрофа. Аз живея с...

Тогава се появи Ник Браун, който идваше да отведе Сезам вкъщи.

— Здравсти, тате — каза тя и прегърна за последен път Сребърн.

Джоуди и Ник се бяха срещали и преди. Тя си спомняше блестящите му, лешниковокафяви очи.

— Здравейте — каза тя и се изчерви. — Сезам тъкмо ми разказваше за...

В този момент мобилният ѝ телефон звънна и тя го извади от джоба си.

— Кой? А, да. Петък е добре...

Тя прекъсна разговора си за момент, за да каже на Ник „Извинявай“ и „Весело изкарване“ на Сезам.

— Чао — каза Ник, макар че му се искаше да остане по-дълго.

Докато вървяха към колата, Сезам не пропусна да отбележи колко щастлив изглеждаше той.

— Мисля, че Джоуди е страхотна — отбеляза тя небрежно.

— Мммм — каза Ник, — и аз мисля така.

Сезам първа забеляза нещо.

— Вижте! — извика тя. — Морето!

Радостен възглас огласи колата. Ник, Лоси, Сезам и Мадисе движеха по криволичеия корнуелски път, покрит с дървета, брулени от вятъра. От двете му страни имаше градинки с диви цветя.

След завоя се показа малка бяла къщичка, разположена на хълма. Имаше жълта входна врата и сламен покрив; от другата страна се виждаше пясъчно заливче и синият Атлантически океан. Ник спря колата.

— Това е Къщата на Клиф, нали тате? — попита Сезам, четейки надписа на вратата.

Ник провери в брошурата.

— Да — отговори той. — А това е Заливът на чайките.

— Невероятно! — каза Лоси. — Да влезем вътре.

Къщичката беше много уютна. Имаше скосен таван и ярки килими по пода. На горния етаж откриха три прекрасни спални. Когато Сезам намери най-малката, повика Мади да я види.

— Тази е нашата — каза тя.

Стаята беше със странна форма, имаше прозорец с решетки и две легла. Възглавниците и юрганите бяха направени от различни парчета плат. Мади влезе и остави куфара си на пода.

— Страхотно — каза тя.

Момичетата бързичко разопаковаха багажа си. Мади подреди спретнато нещата си в чекмеджето, Сезам натъпка нейните, както й

падне, като последното нещо от багажа си постави внимателно до леглото. Това беше кутийката ѝ за бижута. Мади погледна изненадано.

— Донесла си я — възкликна тя.

— Разбира се — отвърна Сезам, повдигайки капака, за да провери дали красивата сребърна гривна и талисманите във формата на сърце и подкова са си на мястото, и започна да шепне: — Ако се върнем някога в Каризма и открием друг талисман, ще трябва да го пазя добре, нали?

— Да — отговори Мади. — Ти май наистина вярваш, че ще се върнем там?

Сезам се разколеба за момент, преди да отговори. Чудеше се дали ще намери пътя към Каризма. Можеше никога повече да не се върне там. Стомахът ѝ се сви. Разтрепери се. Мади я гледаше с усмивка.

— Какво има, Сез? — попита тя.

— Н-н-нищо — отвърна Сезам. — Почувствах се някак странно. Но сега съм добре.

— Та Каризма — подхвана пак разговора Мади.

— Да — каза Сезам. — Някак ще успеем да се върнем там!

Тя погледна отново към кутийката за бижута, преди да затвори капака.

— Не сме събрали все още единайсет от талисманите, забрави ли? Сезам Браун ще ги намери!

Лоси се показва на вратата.

— Някой за плаж? — попита тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Най-накрая Агапого беше свободна. Сребърната фея беше развалила проклятието на Зорган точно навреме, за да спаси Сребърния вир. Сега Агапого жадуваше за отмъщение над злия магьосник. Когато влезе в бърлогата си в сърцето на Щастливата планината, духът на дракона огледа наоколо. Призрачните му очи блестяха като нажежени въглени и скоро Агапого забеляза насипа. Там, посипани с пясък, на пода лежаха няколко яйца с лилави точки по черупката. Това определено бяха драконови яйца.

Малцина са онези, които не трепват при споменаването на думата дракон. Драконовите буболечки (както са по-известни) бълват пламъци и са сред най-големите и най-опасни насекоми в Каризма.

От тях се страхуват най-много фермерите, защото група от огнебълващите драконови буболечки може да унищожи полянка от детелини за секунди!

Яйцата бяха там от доста дълго време. Майка им ги бе скрила навътре в пещерата, където знаеше, че ще бъдат в безопасност. Можеше да минат години, преди температурата да бъде подходяща малките да се излюпят, защото на драконовите яйца им е нужна топлина, силна топлина, и Агапого знаеше това.

— Моите красавци! — шепнеше им нежно Агапого, сякаш яйцата бяха нейни. — Дойде и вашето време!

След това си пое дълбоко въздух, напълни ноздрите си с вятър от изтока, с попътен вятър от запада, с вихър от севера и с ураган от юга.

Когато беше готова да избухне, изрева мощно.

Силата на нейния дъх беше като жестока вихрушка. Искри хвърчаха като фойерверки, завъртяха се толкова бързо, че образуваха огромна огнена топка.

Тя си проправи път през една цепнатина в планината и изригна с оглушителното:

БУУМ!

Сякаш хиляди пиратки гръмнаха едновременно.

През това време в пещерата ставаше все по-топло и по-топло. Когато стана горещо като в пещ, яйцата започнаха да се пропукват.

ПУЖ! ПУЖ!
ПУЖ!

Едно по едно дракончетата буболечки се подаваха от черупките си. Не след дълго се бе образувало цяло ято дракончета, бълващи огън и готови да полетят!

Агапого им говореше на Дракодиктум, езикът на драконите, който те разбираха перфектно.

*„Дракончета, издигнете се, разперете криле,
настъпни времето да бъдете смели. Право
към кулата на Зорган полетете,
мои огнени приятели.
Имам нужда от помощта ви.
Бързайте към мястото, където
живее магьосникът. Там ще
намерите неговите книги със заклинания.
Опустошавайте на воля всичко, за да
отмъстите заради мен.“*

След като Агапого завърши обръщението си, дракончетата разпериха изпъстрените си в пламтящи цветове — синьо, оранжево и червено — криле. В следващия момент небето се изпълни с множество реещи се волно дракончета буболечки. Излизаха от върха на Щастливата планина и като огнени хищници се отправяха право към кулата на Зорган.

ПЕТА ГЛАВА

Първата седмица от ваканцията мина неусетно. Сезам и Мади ходеха да плуват или пък се разхождаха с Ник и Лоси; понякога двете момичета отиваха сами на пазар в малкото рибарско селище наблизо.

Един ден Сезам беше облякла блузката си с лъскавото сърце на нея и беше сложила любимото си герданче с медальон, в който бяха снимките на Попи и Ник. След като закопча герданчето, усети лека болка в тила и в този момент всякакви съмнения, дали трябва да се върне отново в Каризма, просто се изпариха. Не знаеше защо, но имаше чувството, че този ден щеше да бъде специален!

След закуска всички отидоха по стръмната пътечка до Залива на чайките. Ник искаше да прекара цялата сутрин в каране на сърф и беше донесъл дъската си.

— Трябва да яхна няколко добри вълни днес — каза Ник. — До после!

— Чао, тате. Внимавай да не паднеш — извика по него Сезам, докато той се отправяше към група сърфисти. След това се обърна към Мади: — Хайде да разгледаме наоколо.

— Забавлявайте се — каза Лоси и седна да чете книга. — Но гледайте да сте наоколо, за да мога да ви виждам.

— Добре — обещаха момичетата, докато прекосяваха плажа.

Известно време прекараха в наблюдаване на скалисти вдлъбнатини, в търсене на малки рачета, морски звезди и красиви камъчета и малко по малко се отдалечаваха все повече и повече.

— Може би трябва да се връщаме вече — предложи Мади, загрижена за бабата на Сезам. Вече не можеха да видят Лоси, но пък наблюдаваха Ник, който се плацикаше със сърфа си. — О, татко ти падна.

Сезам опули очи.

— Вярвам в него — каза тя.

Тъкмо щеше да последва Мади, когато забеляза една пещера.

— Почакай! — извика тя. — Искам да погледна нещо тук.

Мади се изкатери по скалите, следвайки Сезам.

— О-о-о! — каза тя, вглеждайки се в тъмната пещера. — Наистина е интересно. Гласът ѝ отекна в стените и се върна обратно.

— Всичко е наред — каза смело Сезам. Почти веднага забеляза нещо ярко, блещукащо над главата ѝ, погледна нагоре и въздъхна с изненада. — Мади! Ела тук. Това е удивително.

— Какво е? — попита Мади, правейки няколко колебливи крачки навътре. Чувстваше се странно и я беше страх.

— Погледни тези миди — каза Сезам. — Тук има хиляди такива!

Така си и беше. Таванът на пещерата беше покрит с блещукащи, сребристи вкаменелости, блестящи с полупрозрачна светлина. Сезам и Мади ги гледаха втренчено. След което, без дори да се замислят, тръгнаха по тясната пътечка, следвайки сияещите черупки, докато Сезам внезапно спря.

— К-какво има? — попита Мади.

— Ето там — каза Сезам, сочейки напред. — Червена светлина. Проблясва. Виждаш ли?

Мади погледна иззад рамото на Сезам и се вцепени. Беше убедена, че това е ужасяващо чудовище с червени очи.

— Наистина ме е страх, Сез. Да тръгваме.

Но Сезам я хвана под ръка. Чувстваше се странно, гледайки мъждукащата светлина. Но бавно продължи напред.

— Стой близо до мен — каза тя на Мади. — Всичко ще бъде наред. Имам странното чувство...

Не успя да довърши изречението си, защото мъждукащата светлина изведнъж се превърна в поток от сребристи звезди.

— Аууу! — възкликнаха в един глас момичетата. Единственото нещо, което разбираха, беше, че се носят заедно с блещукащите звезди, потапяйки се в един друг свят...

ШЕСТА ГЛАВА

Зорган беше в Звездната стая, когато чу звук от експлозия. Небето кънтеше. Кулата се разтресе.

— Квисто! — възкликна той. — Какво беше това?

Феите Никс и Дина също го чуха. Когато усетиха, че техният господар е в беда, те бързо долетяха. Ванда се въртеше в кръг и пищеше. В далечината Зорган видя облак дим, който се стелеше над Щастливата планина.

— Странно — промърмори той, вцепенен от страх от случилото се. Щастливата планина никога не бе изригвала преди. Защо точно сега?

Никс и Дина огледаха пейзажа.

— Погледнете, господарю — каза Никс, сочейки към зловещия тъмен облак, който се носеше в небето.

Магьосникът притвори очи, за да види по-добре.

— Това са отломки — заключи Зорган. — Сажди.

— Не, господарю — отвърна Никс. Студените ѝ кристални очи блеснаха от възмущение. — Това са буболечки.

— Бълващи огън! — добави Дина.

Зорган погледна отново. Облакът се приближаваше бързо към тях, безброй пламтящи светлини, движещи се в едно цяло.

— Разбрах какво е това! — изрева той.

— Драконови буболечки! — извикаха в един глас феите.

— Затворете кулата! — изкрещя Зорган. — Нападат ни!

Никс и Дина пъргаво обиколиха кулата, затваряйки прозорците и вратите. Но бързината на напредващите дракончета ги хвана неподготвени. Групичка от тях се блъсна в прозореца, раздробявайки го на хиляди парчета. За секунди Звездната стая се изпълни с безброй огнени буболечки. Бутилките и колбите се пръснаха от техния огнен дъх и неприятно миришещи течности се разляха по пода.

Зорган изрече първото убиващо насекоми проклетие, за което се сети.

— Замръзни! — извика той, насочвайки жезъла си към преминаващия наблизко дракон. Но проклятието пропусна буболечката, обърна посоката си към него и го опърли по брадичката.

Междувременно Никс и Дина свирепо се бореха с драконите, биеха им шамари, удряха ги с пръчки. Но те продължаваха да прииждат.

Зорган с ужас осъзна, че те унищожаваха неговата библиотека, великолепната му колекция от томове с кожена подвързия, ценните му книги със заклинания, древни митове и магии.

— Спрете ги! — нареди той на феите си. — Спасете книгите ми!

Никс и Дина се бяха въоръжили с пистолети с пяна. Те посрещаха прииждащите дракони със силна струя, която успя да накара някои от тях да се завъртят и да паднат на земята. Но повечето бързо си проправяха път към библиотеката, обгръщайки я в пламъци.

Когато Зорган осъзна, че феите са се провалили, побесня. Трябваше да предприеме нещо! Проправяйки си път през огъня, успя да спаси един том от „Заклинания за времето за напреднали“ от Уинди Долдрумс. Прелисти страниците в търсене на подходящо заклинание за дъжд и бързичко произнесе думите. Удари оглушителен гръм и проблесна светкавица.

Дъждът започна да вали. Изливаше се като из ведро през отворените прозорци и накрая пламъците бяха потушени. Ценните книги на Зорган бяха разпръснати наоколо, овъглени и целите мокри.

Тогава се случи нещо странно. Буквите и думите започнаха да изкачат от страниците. Заклинания и проклетия, дори думите, които Зорган беше произнесъл, за да призове Агапого, се оплетоха и се движеха свободно в стаята. Още по-лошо, драконите ги ядяха!

Накрая, след като се наядоха обилно, буболечките отлетяха, оставяйки Зорган в развалините на някога прекрасната си библиотека.

— Това е работа на Агапого! — викаше той. — Тя е изпратила тези... буболечки тук. Ще ѝ го върна, ще видите. Сега, безполезни мои феи, изчистете тази бъркотия!

СЕДМА ГЛАВА

Сезам и Мади се въртяха бързо във въздуха. Изведнъж започнаха да падат право надолу и се приземиха върху купчина пера. За съжаление, перата принадлежаха на Феникс, огнената птица, чийто крясък се разнесе из въздуха.

Сезам и Мади лежаха все още стреснати.

— По дяволите! — извика Феникс. — Внимавайте къде се плъосвате!

Момичетата станаха. Огромна птица с ярка червено-златиста окраска ги гледаше свирепо. Изглеждаше доста раздразнена.

— Съжаляваме — каза Сезам, махайки притеснено едно перо от носа си. — Не сме искали да се приземим върху теб.

— Нямаше какво да направим — добави Мади.

Феникс ги погледна с любопитство. От време на време птицата издаваше звуци като „Ах!“ и „Хм!“. Тогава стана нещо. Фениксът изведнъж промени отношението си и каза ентусиазирано:

— Сезам Браун? Мади Уеб? Търсачите на талисмани от Чуждия свят?

— Точно така — отговори Сезам.

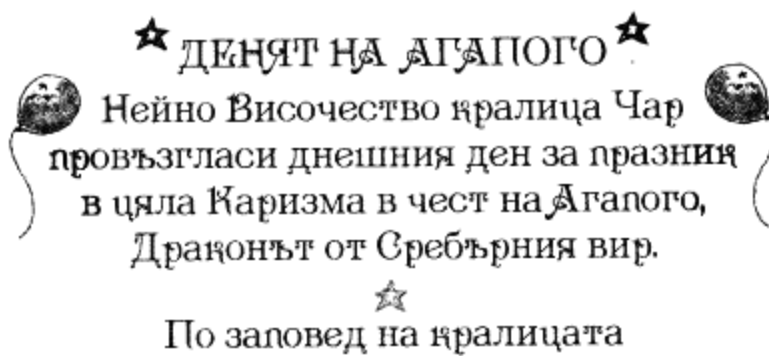
— Ние сме — каза Мади.

— О, боже! — каза Феникс. — Чувала съм толкова много за вас. А сега сте тук, на моята порта. Аз съм Феникс. Пазач на портите номер три. Добре дошли в Каризма!

Сезам и Мади се спогледаха. Чувстваха се известни като поп звезди. Оглеждайки се наоколо, осъзнаха, че стоят пред порта от ковано желязо, вградена в стената, а през отворите се виждаше уличка.

— Къде сме? — попита Сезам.

— На Фенерения хълм — отговори Феникс. — Днес има карнавал. Денят на Агапого е.

— Звучи забавно! — каза Сезам. — Но ние сме тук, за да потърсим липсващите талисмани.

— Колко време имаме? — попита Мади.

— Бъдете тук, преди часовникът да удари три часа — предупреди ги Феникс.

— Хайде, Мади — каза Сезам. — Да тръгваме.

* * *

Двете момичета се запътиха надолу по тясната уличка с фенери и хартиени дракони. Беше им студено и когато няколко топло облечени каризмани ги погледнаха учудено, Сезам и Мади осъзнаха, че все още бяха облечени като за плаж.

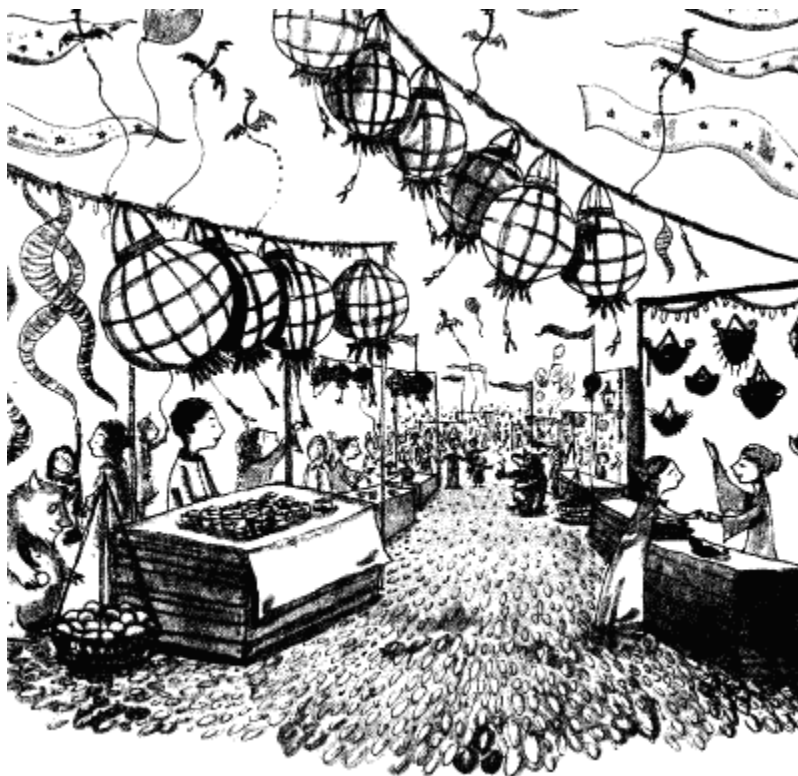
— Сигурно изглеждаме като пълни откачалки — каза Сезам. — Тук е зима.

— Цялата съм настръхнала — оплакваше се Мади, разтърквайки бързо ръцете си.

Когато завиха зад ъгъла в края на улицата, те попаднаха на оживен пазар. Всички колички и сергии бяха лъскаво украсени, търговците викаха, за да привличат клиенти. Скоро Сезам и Мади се озоваха заклещени между последните редове със сергии, на които се продаваха сладкиши, маски, фенери и близалки. Всички хора се забавляваха и се готвеха за карнавала вечерта.

— Това е лудост — каза Мади, настъпвайки космат трол, продаващ пиратки.

— Няма да намерим никакви талисмани тук. Да пробваме някъде другаде.

— Добре — съгласи се Сезам. — Води ти!

Тя щеше да последва Мади през пазара, когато чу странен звук.

Съскаща пиратка профуча точно до нея. Косматият трол беше запалил една просто за забавление. Сезам видя как пиратката пада точно до момичето, продаващо гърнета и паници, поставени върху поднос. Сезам тъкмо щеше да я предупреди, когато се чу „Буум!“.

Пиратката гръмна и се появи дъжд от искри. Изплашеното момиче изпусна подноса си и всичко падна върху краката ѝ.

— Дуфу^[1] — извика тя на трола, на когото цялата ситуация изглеждаше доста забавна. — Мразя троловете! — И избухна в плач.

Сезам отиде да я успокои.

— Не плачи — каза ѝ тя. — Аз ще ти помогна.

Заедно събраха бутилките, гърнетата и бурканите. Момичето беше облечено в зелено и Сезам забеляза, че има крила, подаващи се зад гърба ѝ.

Тя беше фея! Когато забеляза, че Сезам я гледа, се усмихна.

— Аз съм Куила — каза тя. — А ти си търсачката на талисмани от Чуждия свят, нали?

— Да — отвърна Сезам, крайно изненадана. — Сезам Браун. А това е моята приятелка...

Замълча, сети се, че трябваше да следва Мади. Огледа се, но не можа да я види наоколо.

— Трябва да тръгвам, Куила — каза набързо Сезам.

— Ето, вземи това — каза Куила, подавайки й едно шишенце.

— Какво е? — попита Сезам.

— Отвара, която ще те направи невидима — отвърна Куила. — За да ти се отблагодаря за помощта. Работи като магия. Може да ти потрябва по-скоро, отколкото очакваш! До правда!

— Благодаря! — каза Сезам, чудейки се какво има предвид феята. Но много се тревожеше за Мади, затова бързичко сложи шишенцето в джоба си и се отправи напред.

* * *

Междувременно Мади чакаше разтревожена близо до пазара. Беше сигурна, че Сезам е точно зад нея. Тъкмо щеше да се огледа за нея, когато една жена с бухнала черна коса я сграбчи за рамото. По-голямата част от лицето ѝ бе скрита под маска. Единственото, което Мади можеше да види, бяха яркочервените ѝ устни, които бяха свити в ледена усмивка.

— Чакаш ли някого? — попита нежно жената.

Но на Мади не ѝ убегна хладната нотка в тона ѝ.

— Ааа... да — отвърна тя.

Жената се приближи.

— Кого? Може би бих могла да помогна?

— М-моята п-прия-телка Сез-сезам — заекваше Мади и отчаяно се надяваше Сез да се появи час по-скоро.

— Сссссезаммм! — изсъска жената като змия, разпръскваща отрова. — Защо не потърсим заедно Сезам! — Това не беше въпрос.

Жената хвана здраво Мади под ръка.

— Да вървим...

— Не! — извика Мади, освобождавайки ръката си, след като мерна Сезам.

— Сез, Сез! Тук съм! — извика тя.

Сезам видя, че приятелката ѝ е разстроена.

— Наистина съжалявам — каза тя. — Спрях, за да...

Но Мади не я слушаше.

— Видя ли я? — попита тя.

— Кого?

— Жената с маската! — каза Мади, сочейки напред.

Но когато те погледнаха, жената вече я нямаше. Мади бързо разказа на Сезам какво се беше случило.

— Чудя се дали това не е била Морбреция — каза Сезам, като гледаше строго. — Тя знае, че търсим талисманите. Помниш ли последния път, когато бяхме тук? Щеше да ни хвърли на скрилите.

— Права си! — каза Мади.

— Ще стоим близо една до друга отсега нататък — каза Сезам. — Колкото по-бързо открием поредния талисман, толкова по-добре.

Когато се качиха на Фенерения хълм, часовникът удари един часа.

Те тръгнаха по пътеката покрай къщите с покриви от ярко оцветено стъкло, които светеха като скъпоценни камъни на яркото зимно слънце.

Навсякъде имаше щастливи каризмяни, които се наслаждаваха на новия празник, който кралица Чар беше въвела. Но никой от тях не беше забелязал призрачната фигура на Морбреция, бродеща сред тях.

Докато изкачваха хълма, Сезам разказа на Мади за срещата си с феята Куила. След малко стигнаха до входа на парк и пред тях стояха няколко пътечки.

— По коя пътека да тръгнем? — попита Мади.

— Онази — отвърна Сезам, избирайки пътеката, която минаваше през дърветата и беше осветена от фенери. Докато минаваха по нея, се оглеждаха зорко за талисмани.

— Забравих кои липсват — каза Мади, подавайки се изпод храста.

Сезам знаеше всичките наизуст и лесно ги изреди.

— Липсват ключ, монета, котка и детелина — започна тя. — Луна, фенер, звезда — дотук седем — делфин, пеперуда, мида и снежинка.

Мади изпъшка.

— Могат да бъдат навсякъде — каза тя.

— Ще ги открием — каза уверено Сезам. — Сезам Браун ще ги открие!

Те продължиха нагоре по хълма и когато бяха близо до върха, Сезам почувства отново болката във врата. Медальонът. Да! Отново! Сезам се огледа и видя, че върхът на хълма е покрит с огромни кристални скали, изпъстрени в розово и бяло. Някои от тях едва се държаха една върху друга, други бяха наклонени странно, сякаш някой разгневен великан ги бе хвърлил там.

Сезам забеляза блещукаща светлина. На най-голямата скала беше поставен фенер, светлината от който блестеше силно, и в своето въображение Сезам си представяше, че фенерът ѝ изпраща сигнал.

— Да пробваме там, горе — каза Мадри. — Може пък да имаме късмет.

Започнаха да се катерят по камъните, заоблени от влиянието на вятъра и с течение на годините. Не беше лесно, имаше само няколко изпъкнали места, за които можеха да се хванат, но накрая успяха да достигнат върха. Разхождаха се наоколо, когато изведнъж Мадри се спъна и падна.

— Опааа! — каза тя, падайки по лице.

— Добре ли си? — попита Сезам, помагайки ѝ да стане.

— Да — отвърна Мадри. — Аз просто... Сезам вече сочеше към нещо, полузаровено в земята.

— Спънала си се в това — каза тя, разчиствайки пръстта, за да погледне какво има отдолу. Откри късче скала.

— Прилича на стъпка — каза Мадри.

Тогава Сезам посочи още стъпки, водещи до зейнала яма в скалата.

— Това е пещера! — възкликна тя.

Мадри въздъхна, спомни си какво бе станало, когато намериха пещерата в Корнуол.

— А не, без повече пещери, Сез! — каза тя. — И без това ми е достатъчно студено вече. Със сигурност там вътре е страшен студ.

— Хайде — умоляваше я Сезам. — Само набързо да погледнем? Обещавам.

И тя направи тайния им знак.

= Обещавам. Ще си удържа на думата!

Мади неохотно я последва. Сякаш чу стъпки, следвайки я зад гърба ѝ. Но когато се обърна, не видя никого.

За изненада на Мади и Сезам в пещерата беше топло. Проблясваше розова светлина — отначало ярка, после слаба. Сякаш пещерата излъчваше своя собствена топлина. Сезам продължи напред в търсене на талисман, който бе сигурна, че ще открият. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-топло ставаше. Изведнъж Мади почувства струя горещ въздух над главата си и извика уплашено.

— Какво има? — попита Сезам, обикаляйки наоколо.

— Т-там — отвърна Мади, като заекваше и сочеше към ръба.

Там имаше група свирепи изглеждащи насекоми, бълващи огън. Момичетата случайно бяха разстроили няколко дракони, които се бяха настанили на това място след нападението над Зорган.

Сезам започна да преглъща нервно.

— Не изглежда като да се радват да ни видят — каза саркастично
тя.

Мади се отдръпна назад.

— Време е да вървим, Сез! — каза тя. — Точно сега!

— Ддд-ооб-рре — отвърна Сезам, гледайки втренчено ужасните насекоми. Буболечките станаха още по-раздразнителни, махаха с криле и бълваха огън. Сезам бавно се отправяше към Мади, когато внезапно спря. Забеляза нещо малко и сребърно, което блестеше върху ръба.

— Чакай, Мади — каза тя. — Има нещо там, горе. Виждаш ли го? Точно до онази голяма буболечка.

— Не! Не искам да гледам натам — отвърна Мади с треперещ от страх глас. — Не ме интересува какво е. Хайде, Сез. Трябва да се махаме оттук.

Но Сезам не я послуша. Стоеше на пръсти и протягаше ръка, за да достигне ръба. Близкият дракон си помисли, че тя иска да го нападне, и изстреля гореща струя към нея.

— Ууф! — извика Сезам, дръпвайки ръката си.

Допря се до стената и се опита отново да достигне малкия метален предмет с ръка. Накрая успя да го хване. Като го стискаше здраво, тя и Мади излязоха от пещерата.

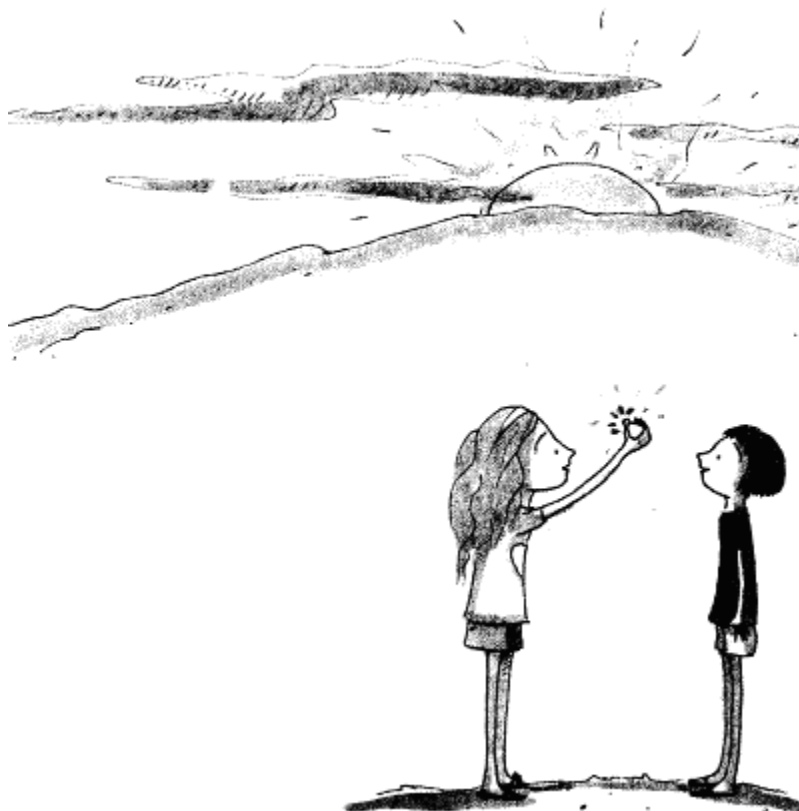
— Ох — каза Мади, — онези буболечки бяха много страшни.

— Знам — отвърна Сезам, отваряйки дланта си. — Но си заслужаваше. Виж! Намерих още един талисман!

— Мидата! — въздъхна Мади с широко отворени очи. — Браво, Сез!

Сезам вдигна високо ценния малък талисман. Слънцето залязваше и момичетата наблюдаваха как той свети на приглушената светлина. Беше красиво.

Но докато стояха така, някаква сянка препречи пътя им. Те изпищяха уплашено. Беше жената с маската.

---

[1] Глупак. Безмозъчно същество. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Всичко стана толкова бързо. В един момент Сезам държеше мидата в ръцете си, а в следващия вече я нямаше. Морбреция беше протегнала слабата си ръка и беше грабнала талисмана.

— Благодаря — каза Морбреция подигравателно. — Това е мое. Чу ли, мое? Всеки един от тези талисмани ми принадлежи!

— Не! — извика Сезам.

— Проклет чужденецо — изръмжа Морбреция, — осмеляваш се да ме предизвикваш? Мен, принцеса Морбреция! Стой далеч от пътя ми! — И тя бутна с крак Сезам.

— Върни ми го! — каза грубо Мади и посегна да сграбчи Морбреция за глезена. Но беше прекалено късно. Злата принцеса пъргаво закрачи напред и се измъкна с талисмана.

— След нея! — извика Сезам.

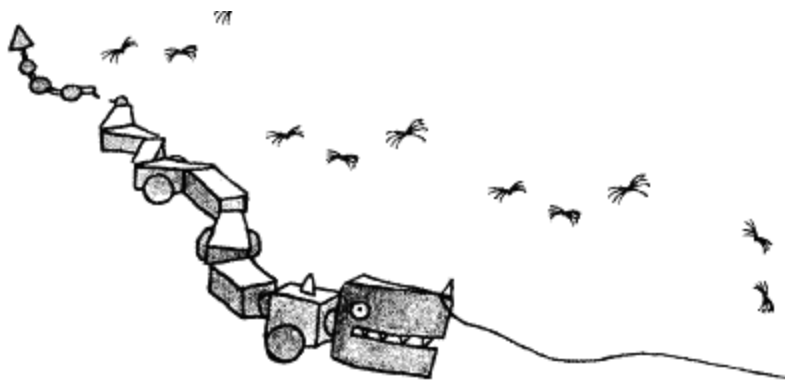
Затичаха се толкова бързо, колкото никога досега. Но Морбреция тичаше още по-бързо — страшно бързо — и дългата ѝ черна коса се носеше от вятъра. Преди да се усетят, Сезам и Мадиха излезли от парка, гонейки принцесата.

— Никога няма да я хванем! — каза задъхано Мадиха.

— Хайде — отвърна Сезам. — Не можем да я оставим да се измъкне. Трябва да си върнем талисмана.

Но докато Морбреция тичаше по улицата, едно момченце, което влачеше след себе си играчка дракон, се изпречи на пътя ѝ.

— Блац! — извика Морбреция и падна презглава. — Ух! — въздъхна, когато се приземи в една голяма локва. — Ааааххххх! — изкрещя в момента, в който талисманът изхвърча от ръката ѝ и се търколи.

Сезам се възползва от момента и се хвърли за талисмана.

— Хванах го! — каза тя, а сърцето ѝ биеше свирепо. Стисна мидата здраво в юмрука си и я прибра в джоба си.

— Чудно — каза Мади, присмивайки се на Морбреция, която още стоеше в локвата.

— О, помощ! — извика Сезам. — Морбреция се изправи. — Бягай!

Часовникът удари 2 часа.

Веселата карнавална процесия се виеше из града. Сезам и Мади преминаваха между платформи, огнегълтачи и носачи на факли в опитите си да избягат от Морбреция. Но тя беше побесняла и ги следваше неотлъчно.

Великолепна карета, теглена от коне, мина по пътя. Търсачките на талисмани трябваше да се дръпнат встрани. Каретата взеше кралица Чар! Тя гордо носеше короната на Агапого и махаше на тълпата.

За секунда Сезам си помисли, че кралицата гледа точно към нея! Дали усещаше силата на талисманите? В следващия момент Мади я дърпаше за ръката.

— Виж — каза тя, сочейки към огромно влакче във формата на дракон. — Да се скрием там.

— Добра идея — отвърна Сезам.

Момичетата се провряха под люспестия балдахин и се сляха с децата, които поддържаха влакчето над главите си.

— Квисто! — възкликна изненадано едно от момчетата в редицата.

— Не ни обръщай внимание — каза Мади. — Преструвай се, че ни няма...

Внезапно Сезам се сети за отварата, която можеше да ги направи невидими.

„Може да ти потрябва по-рано, отколкото очакваш“ — беше й казала Куила.

Е, трябваше й точно сега.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ще боли ли? — прошепна нервно Мади.

— Куила не спомена такова нещо — отвърна Сезам тихо. —
Трябва да се напръскаме и ще видим.

Драконовото влакче спря внезапно и Сезам използва момента, за да разкаже на Мади за отварата. Морбреция наближаваше, проклинайки ги. Беше въпрос на секунди тя да ги открие. Трябваше да действат бързо. Сезам отвори бурканчето.

— Първо аз — каза смело Мади.

— О, Мади! — прошепна Сезам. — Мислиш ли, че никога повече няма да се видим? Ти си най-добрата ми приятелка!

— И ти на мен — каза Мади, прегръщайки Сезам. — Най-добрите завинаги! Но трябва да избягаме от Морбреция, нали?

Сезам кимна. Отвори бурканчето и погледна нервно как Мади слагаше от синята на цвят отвара върху пръстите си.

— Да пробваме! — каза тя, разтривайки и по бузите си. Чувстваше се странно, когато изведнъж — опа!

— Стана ли? — попита Мади.

— Ами... почти — отговори Сезам. — Все още виждам краката ти.

— О, не! — изплака Мади. — Не съм сложила достатъчно... — тя замлъкна. — Сез! Морбреция е зад теб!

Морбреция се хвърли към приятелката ѝ. Но Сезам бързо се наведе, поля се с отварата и — хоп! Изчезна пред очите на Морбреция.

Двете почти невидими търсачки изскочиха от дракона и трябваше да намерят обратния път към портата. Криволичеха между огромната тълпа от празнуващи и карнавалните платформи. Мади се отклони, за да избегне неприятен удар с човек, ходещ на кокили, а Сезам скочи върху развълнувано куче, което лаеше яростно по невидимия си нападател. Но когато спряха, за да си поемат дъх, те с ужас забелязаха, че отварата, която ги правеше невидими, беше започнала да изветрява, а Морбреция не беше далеч. Тя изпищя от радост, когато отново мерна търсачките на талисмани.

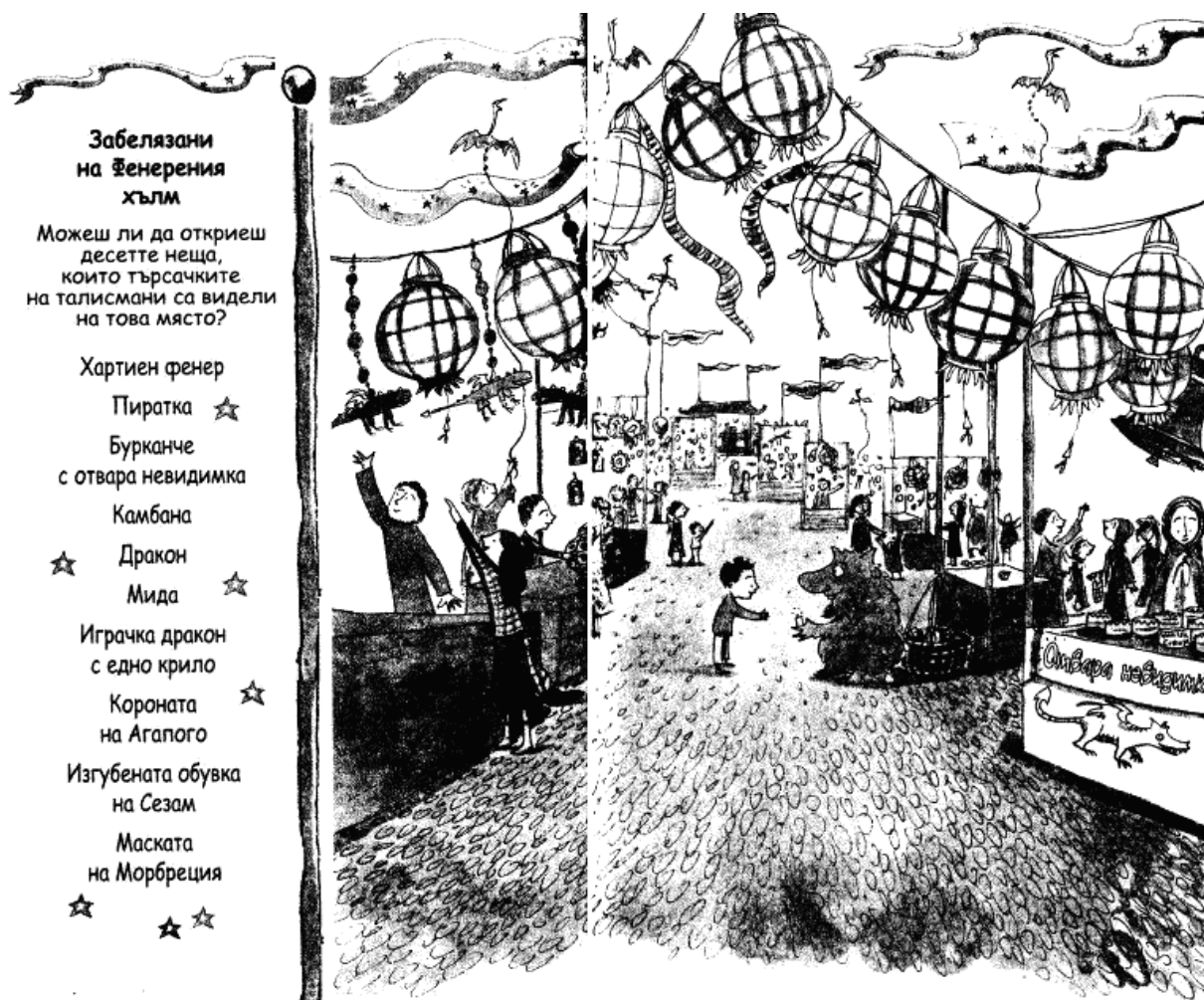

— Хайде — задъхано каза Сезам. — Ето я Феникс. Един последен спринт и ще успеем.

Морбреция беше зад тях и между проклятията ѝ те чува часовника да бие.

— Побързайте! Побързайте! — развълнувано викаше Феникс. Часовникът удари втори път. — Още един удар и портата ще се затвори!

Когато часовникът биеше за трети път, двете търсачки преминаваха през затварящата се порта.

Морбреция се хвърли към Сезам, но беше прекалено късно. Единственото, което остана от момичето, беше обувката му.

— Не успях! — извика някой. — Замалко да си загубя дъската. Страхотна вълна. Видяхте ли?

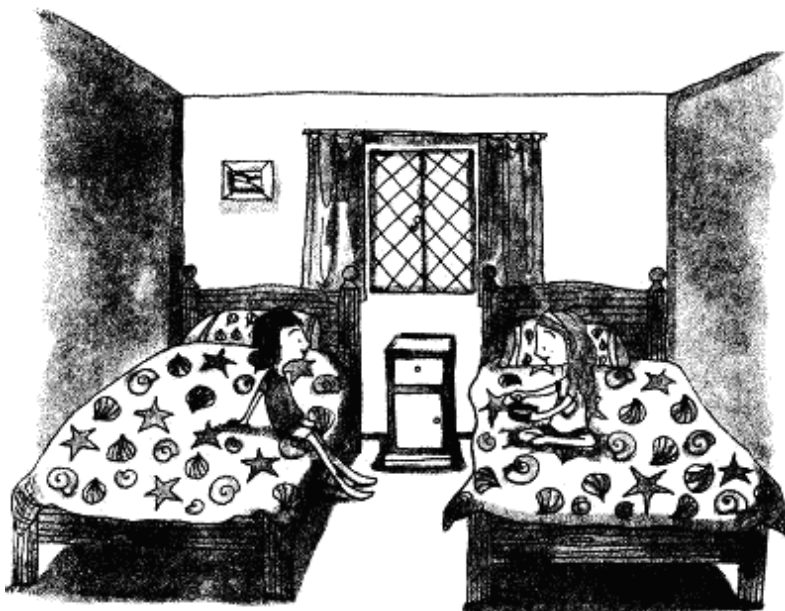
Сезам и Мади вдигнаха очи и видяха Ник, който им се смееше.

— Ааа, аз да, господин Браун — каза Мади замаяно. Стана и изтърси пясъка от коленете си.

— Мммм — измърмори Сезам двусмислено и се протегна към крака си. — Лош късмет, татко.

Само няколко секунди да се бяха забавили и баща ѝ можеше да разбере, че и те са се провалили. Сезам не знаеше как точно са стигнали от плажа до тук, но важното бе, че бяха вече в къщата.

По-късно, когато бяха сами в стаята си в Къщата на Клиф, Сезам отвори кутийката за бижута. Извади малката сребърна мида от джоба си. Но преди да я сложи вътре, двете с приятелката ѝ прекараха известно време да я съзерцават.

— Толкова е красива — каза Мади, оценявайки начина, по който талисманът свети със свой собствен блясък. — Не се изненадвам, че Морбреция толкова много искаше да я притежава.

Сезам си припомни ужасния момент, в който Морбреция се хвърли към нея.

— Тя е страховита — каза Сезам.

Мади потрепна при мисълта за лошата принцеса.

— Обзалагам се, че подскача от яд, че успяхме да се измъкнем — каза тя.

— Хей, аз съм тази, която подскача наоколо — каза Сезам и размърда пръстите си. — Морбреция ме сграбчи за крака, недей да го забравяш! Баба ме погледна с недоверие, когато ѝ казах, че не си спомням къде съм си загубила джапанката. Винаги усеща, когато я лъжа.

— Не е ли време вече да ѝ кажеш? — попита Мади. — За Каризма. За всичко.

— Не мога да ѝ кажа, поне не сега — отвърна Сезам. — Само ще се притесни или ще си помисли, че нещо не съм наред. А и татко ще реши, че си измислям.

Мади поклати глава. Замисли се колко налудничаво звучат техните приключения. Кой би им повярвал? Сезам постави малката мида в кутийката за бижута. От една страна, бяха учудени, а от друга — удовлетворени, като я гледаха да стои там заедно с гривната, сърцето и подковата. Бяха съвсем истински.

— Това е нашата специална тайна, Мади — каза тя. — Ние сме търсачи на талисмани! Трябва да открием всички талисмани, независимо кой се опитва да ни спре. Няма да се откажа, преди да ги намерим и да ги върнем на кралица Чар.

Сезам затвори капака на кутийката.

— Нямам търпение да се върна там! — каза тя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Денят на Агапого беше изключително успешен, Ваше Височество — каза Сребърната фея. — Зарята на Фенерения хълм беше грандиозна. Във формата на дракон!

— Да — отвърна Чар, свали короната на Агапого и я постави на кадифена възглавничка. — Ще я нося всяка година на Деня на Агапого. Отсега нататък Агапого ще бъде почитана, задето ни дава...

Не довърши изречението си. Последния път, когато видя Сребърната фея, беше останала една-единствена капчица сребро от Сребърния вир.

Сребърната фея се усмихна, очите ѝ блестяха.

— Всичко е наред — каза тя спокойно. — Подлото проклятие на Зорган беше осуетено. Взех последната капка сребро и я поставих в магическия вир. Ще отнеме време, но той ще се напълни отново със сребро. Ако сме внимателни, ще има достатъчно от ценния метал за всичките ни нужди.

— Чудесно — възкликна Чар. — Има само едно нещо, което би ме ощастливило повече от това. Имаш ли някакви вести за талисманите?

— Всъщност имам — отговори Сребърната фея. — Един от тях е бил открит точно днес! Вярвам, че нашата търсачка, Сезам, го е прибрала на сигурно място в Чуждия свят.

Чар плесна доволно с ръце.

— Това е страхотно! — възкликна тя.

— Сезам и нейната приятелка са били на Фенерения хълм — каза Сребърната фея. — Феникс, един от пазачите на портите, се похвали, че търсачките са преминали през неговата порта. Доколкото разбрах, едва са успели да избягат...

Сребърната фея прехапа езика си. Не трябваше да казва това!

— Да избягат? — попита загрижено Чар. — Търсачките в опасност ли са?

— Вероятно са само слухове... — започна Сребърната фея. Но Чар я гледаше толкова настоятелно, че нямаше как да не ѝ разкаже всичко, което знаеше. — Няколко каризмiani са забелязали Морбреция да преследва две чужденки на Фенерения хълм днес.

Чар я слушаше внимателно, но с всяка дума сърцето ѝ биеше все по-бързо.

— Сестра ми... — каза тихо тя. — Може ли това да е истина? Преследва ли Морбреция талисманите?

— Така изглежда, Ваше Височество — отвърна Сребърната фея.

Сега Чар осъзна, че феята се е страхувала от това през цялото време.

— Значи Морбреция е откраднала гривната ми! — заключи Чаровна. Тя ококори очи от ужас, като си припомни страшната нощ, през която беше изчезнала гривната с талисманите. — Сестра ми е била *паякът*!

Сама в своята работилница, Сребърната фея размишляваше над всичко, което се бе случило. Още една от тринайсетте свещи беше изгаснала. Свещта, която носеше името на малката мида. Останалите десет светеха ярко и всяка от тях щеше да гори, докато нейният талисман не бъде открит. Знаеше, че Сезам ще се върне скоро. Беше направила добър избор в нейно лице. Тя нямаше да се откаже, докато не постигнеше целта си.

Но Сребърната фея се боеше за специалната си търсачка. Зорган щеше да направи всичко по силите си, за да попречи на мисията, а Морбреция не би се спряла пред нищо, докато не си върнеше талисманите. Ох! В сърцето на Морбреция имаше толкова много злоба, толкова много тя завиждаше на сестра си Чаровна.

Но това е друга история, която трябва да бъде разказана друг път!

Издание:

Ейми Трий. Отмъщението на дракона

Английска. Първо издание

ИК „Ентусиаст“, София, 2010

Редактор: Мария Чунчева

Илюстрации: Гуен Милард

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-954-8657-22-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.